

Elissa

Şafak sökerken; hizmetçilerin odası / sarayın koridorları / kraliyet yatak odası

Nereye baksanız bulanıktır, biçimsiz suretler zeminin üzerinde eriyip gider, birden beliren şekiller, yine birdenbire, mucizevi bir biçimde kaybolur ve gerçekte olamayacak kadar tuhaf bir biçimde hareket ederler. İşte o zaman, rüya gördüğünüzü anlarsınız. Elissa derin bir uykudaydı, ama şimdi, yavaş yavaş uyanıklığa doğru süzülüyordu ve gördüğü rüyanın anıları onu terk etmek üzereydi. Gözlerini ovuşturdu ve yatağında döndü. Orada, kapının girişinde duran birini hatırlıyordu. Yoksa uçup gitmiş miydi gerçekten? Elissa, onu gözünde canlandırmak için kendini zorladı: Başında tuhaf görümlü bir miğfer olan, zayıf bir erkek. Miğferin iki yanına ilıştırılmış kanatlar, fazladan bir çift kulak gibi görünüyordu. Bunun düşüncesi bile, yarı uyanık Elissa'nın kıkırdamasına sebep oldu. Başta ve ayaklarda kanatlar. Erkek havalanmış ve kapıdan çıkıp gitmişti. Elissa, onun koridorda süzülüşünü izlerken, topuklarında açılıp kapanan yeşil tüylü, altın kanatları açık seçik görebilmişti.

Erkeğin konuştuğunu da hatırlıyordu ama sözcükler çoktan uçup gitmişti bile. “Benimle gel Maron,” demişti sanki. “Hermes’i bekletmek olmaz. Hemen şimdi, benimle gelmelisin.” O kanatlı yaratık niçin Maron’un adını anmıştı acaba? Elissa gözlerini kocaman açıp dirseğine yaslandığında, Tanith’i gördü ve rüyasını unuttu. Tanith, hizmetçi odasında beraber kaldığı iki kızdan biriydi ve onun arkadaşıydı. Yatağında oturmuş usul usul ağlıyordu, ve evet, Maron da oradaydı, kollarını Tanith’e dolamış, öylece duruyordu. Kadınların kaldığı odalara erkeklerin girmesi yasaktı. Maron tam bir erkek sayılmasa da, küçük bir oğlan da değildi... Elissa ve Nezral uykudayken Tanith’le fısıldaşarak ne yaptığını sanıyordu ki? Eh, artık tamamen uyanığım diye düşündü Elissa. Beni bu ikisi uyandırmış olmalı. Tanith’in hıçkırıkları şiddetlenmeye başlamıştı.

“Tanith!” diye fısıldadı Elissa, bu gürültüde Nezral’ın nasıl olup da uyanmadığına hayret ederek. “Maron! Ne yapıyorsun? Her an biri gelebilir. Ne oldu?” Elissa yataktan çıktı ve yanlarında dikildi. Kızıl saçları ve sert yüz hatlarıyla bir tilki yavrusuna benzeyen Maron, üzgün görünüyordu. En kaba ve aksi insanı bile dize getirebilecek gülümsemesinden eser yoktu. Gözleri ise, döktüğü gözyaşlarından olsa gerek, ıslı ıslıldı.

“Başladı,” dedi. “Yola çıkıyoruz. Gitmem gerekiyor. Hemen, şimdi. Tanith sana anlatır. Elveda Elissa.”

Maron ayağa kalktı ve Tanith’in alnına bir öpücük konduktan sonra, odadan çıkıp gitti.

“Tanith? Sana ne söyledi, anlat bana... lütfen. Ne zaman gidiyorlar?”

Bir dakika boyunca arkadaşı hiçbir şey söylemedi, yalnızca burnunu çekip gözlerini silmekle yetindi. Elissa duyduğu derin üzüntüyle başa çıkmaya çalışarak, yatağın üzerine, arkadaşının yanına oturdu. Saraydaki herkes, eninde sonunda bu günün gelip çatacağını biliyordu. Aeneas gemilerini limana demirlediğinden beri, saray dedikoducuları, onun en kısa zamanda çekip gideceğinden emin olduklarını söyleyip duruyorlardı. Derken o ve Kraliçe âşık oldular ve bir süreliğine herkes, Truvalının ve adamlarının Kartaca’da uzun zaman kalacağını düşündü. Derken, kısa bir süre önce her şey birden... Elissa tam olarak adını koyamasa da, bir şeylerin değiştiğini görebiliyordu. Son zamanlarda, Aeneas’ın ayrılışının gölgesi, rüzgârda savrulan ve fırtına öncesi karanlığı kendine çeken bir bulut gibi havada asılı durmaktaydı. Dido’nun emrindeki herkes—danışmanlar, hizmetçiler ve dalkavuklar—günlerdir endişeliydi. Bunun er geç olacağı biliniyordu ama hiç kimse zamanını söyleyemiyordu. Ve şimdi... Ama Elissa emin olmak zorundaydı. “Lütfen, Maron’un sana ne söylediğini anlat bana,” dedi.

“Onu duydun. Gidiyorlar. Limana varmak üzereler. Gemiler yüklenip hazırlanıyor; denize ancak yarın sabah açılacaklar ama Aeneas ve adamları çoktan limana gitmişler bile. Maron, Kraliçe’nin onun kendisini terk edip gittiğini görmeye dayanamayacağını ve bu yüzden uyumak için odasına çekileceğini söylüyor, ama bunu nereden biliyor olabilir ki? Ah Elissa, onlar gidince biz ne yapacağız? Maron... Onu bir daha hiç göremeyeceğim.”

Tanith kendini Elissa'nın kollarına attı ve hıçkırıklara boğuldu. Elissa gözyaşları içinde sırtını sıvazladı. Aeneas'ın küçük oğlu Ascanius'un bile onunla vedalaşmasına izin vermemişlerdi. Oysa babası Kartaca'ya geldiğinden bu yana, çocuğun bakımını Elissa üstlenmişti. Tanith geri çekildi, gözlerini ve burnunu silebileceği bir bez parçası aldı eline. Ağlamaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Onları görebilir miyiz?” dedi. “Pencereden bakarsak onları görür müüz?”

Nezral horlayarak yatağında döndü. Elissa ve Tanith arkadaşlarına bakıp gözyaşları arasında gülümsediler.

“Top atsan uyanmaz,” dedi Tanith. “Ne şanslı.”

Odaları iyi bir konuma sahipti; sarayın birinci katında, mutfakların yer aldığı bölümün üzerindeydi. Pencerenin pervazından aşağıya sarkan Elissa, bahçenin köşesini ve ucundan da olsa şehri görebiliyordu: Sarayla liman arasında kalan yol boyunca dizilmiş evlerin sarı tuğlaları, şafak söktükten sonra ortaya çıkan solgun gri ışığın altında neredeyse parlıyordu. Gece, diye düşündü Elissa, henüz sona ermedi bile, ama o çoktan gitti. Karanlıkta, bir hırsız gibi, saraydan sürüne sürüne çıkmış olmalı. Kimseye tek söz etmeden.

“İşte!” diye işaret etti Tanith. “Liman reisinin evinin arkasında. Görüyor musun?”

Elissa uzaktan minik böcekler gibi görünen, hareket halindeki yaratıklara baktı. Bunların, gemileri yükleyen erkekler –Aeneas'ın adamları– olduğuna inanmak güçtü. Gidiyorlardı. Elissa bir süre kımıldamadan ve hiçbir şey düşünmeden onları izledi.

Derken, sessizliği delip geçen bir cığlık, düşüncelerini dağıttı. Sabahın erken saatlerinin bu sakin havası için, korkunç derecede gürültülüydü. Onu başka cığlıklar izledi. Sonra bağırışlar, feryatlar, haykırışlar duyuldu. Tuzağa düşmüş bir hayvanın çıkaracağı türden seslerdi bunlar.

“Bu, Dido. Kraliçe!” dedi Tanith. “Acele et Elissa. Ona yardım etmeliyiz. Gel.”

Sarayın ana girişindeki merdivenlere koşular ve Dido’yu, yatak odasının kapısında dikilir halde buldular. Darmadağınık saçları yüzünü örtüyordu, gözlerinde vahşi ve ürkütücü bir bakış vardı ve ağzı çarpılmıştı. İşte Kartaca Kraliçesi, dedi Elissa kendi kendine, karasevdahlılar gibi feryat ediyor. Dido hâlâ cığlık cığlığa bağırıyordu ama artık sözleri açık seçik anlaşılabilirdi.

“Baş muhafız!” Dido’nun gözleri alev alev yanıyordu, ağlamanın da ötesindeydi bu. “Tanrılar aşkına, en çok ihtiyacım olduğu sırada herkes nereye gitti böyle? Elissa! Tanith!... Adamlarım nerede? Herkes nereye kayboldu?”

Elissa ve Tanith, sarayın öbür ucundan koşarak gelen adamları izlediler. Dido’nun yanına ilk gelen baş muhafız oldu.

“Hanımefendi,” dedi nefes nefese, dizlerinin üzerine çökerek. “Buradayım. Hizmetinizdeyim.”

“Öyleyse bu odadaki yataktan hemen kurtulmaya bak. Bir an önce. Onu burada istemiyorum artık. Al, götür. Onu taşıyacak kadar adamı bir araya getirir getirmez, götür buradan. Sarayın avlusuna at. Siz!” –Dido, Elissa, Tanith ve koridorda beliren iki hizmetçi kadının durduğu tarafa doğru döndü– “Siz beni izleyin, lütfen.”

Dido koridorda ilerlemeye koyuldu ve Elissa kendini, ona yetişebilmek için koşturur bir halde buldu. Kraliçe, eskiden Aeneas'a ait olan odanın önünde durdu ve kapıyı açıp içeriye girdi.

“İşte,” dedi Dido, yatağı geçip hemen bitişikteki odaya, Aeneas'ın zırhının ve giysilerinin durduğu bölmeye geleerek. “Alın bunları. Hepsini götürün.”

Sandal ağacından yapılmış iki oyma sandık, duvara dayalıydı. Kraliçe iki sandığı da açınca, odaya yaşlı ormanlara özgü bir koku doldu. “Onun gömlekleri, sabahlıkları, ayakkabıları, kılıcı, işte... Hepsini alıp dışarıdaki koridora yığın. Askerler odamdaki yatağı hallettikten sonra, buraya gelip bu saçma sapan şeyleri taşımanıza yardım etmelerini buyuracağım.”

“Ama burada çok fazla eşya var hanımefendi,” dedi hizmetçilerden biri. “Üstelik, hepsi de çok kaliteli. Şehirde, bu giysiler için size hayat boyu minnettar kalacak insanlar var.”

“Onları hiç kimse giymeyecek. Hepsini yakacağım. Bana onu hatırlatan her şeyi, tek tek yakacağım. Ona ait her şeyi. Bunlar uğursuz giysiler. Deriler, yünler, iyi kumaşlar, metal kopçalar, zengin nakışlar... Hepsi yok edilecek, anladınız mı?”

Dido sandıklardan birinin yanındaki sandalyeye oturdu ve eşarabının ucuyla, gözlerinde biriken yaşları sildi. “Gerçek şu ki, onlar bana ait. Hepsi benim. Bunları ona ben vermiştim. Buradaki her şey: Giysiler, silahlar, hatta gemiler. Buraya gelirken bindiği o enkazın tamir edilip yeniden denize açılabilir hale gelmesini bile ben sağlamıştım.

Gemileri geri alamam artık. Ama belki Poseidon'a* bir kurban verip, fırtınalar yollaması için dua edebilirim. Böylece kocam olacak o alçak, nihayet kayalara çarpıp can verir. Bunu hak ediyor.”

Ellerini gözlerinin üzerine kapatarak öne doğru eğildi. Başı neredeyse dizlerinin arasındaydı. Elissa boğazında büyüyen keder ve ıstırap yumrusunu hissedebiliyordu. Kraliçe inledi. Elissa, tıpkı Tanith gibi, Kraliçeyi'de teselli etmek istedi ama üzüntüsü nedeniyle bunu yapamadı.

Kadınlardan bir diğeri öne çıktı ve “Hanımefendi,” dedi. “Lütfen ağlamayın. Şimdi her şeyi dışarıya çıkaracağım. Bunlar gözünüzün önünden gidince, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz.”

Dido ayağa kalktı. “Buradaki işiniz bitince, saraydaki her odayı didik didik etmenizi istiyorum. Eskiden Aeneas'a ait olan her şeyi bir araya getirip, sarayın avlusuna çıkarın. Uğursuz yatağımız da oradaysa, hepsini onun içine istifleyebilirsiniz.” Etrafına bakındı, kadınların yüzündeki dehşetin farkına varmışa benziyordu.. “Ve bana dik dik bakmaktan da vazgeçin. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Etrafta bana Aeneas'ın varlığını hatırlatacak hiçbir şey görmek istemiyorum. Hepsi bu. Gidin artık. Bu iş bir seferde bitsin istiyorum.”

Dido, odasından aceleyle çıkıp gitti. Elissa, işe koyulan diğer kadınları odada bırakıp arkasından koştu.

* Yunan mitolojisinde Deniz Tanrısı [Ç.N.]